

L'ECLECTICA

PREMI DE LITERATURA ERÒTICA LA VALL D'ALBAIDA

MUGRONS DE TITANI

Salvador Macip i Sebastià Roig

–M'estic morint... Encara no te n'has adonat?

La queixa, bleda i esllanguida, fràgil com l'ala d'una papallona, trenca el silenci de la presó orbital Ultramort. Gràcies als sistemes de sonorització, el lament rebotava de cambra en cambra i es perd per l'estructura en espiral dels seus passadissos.

La veu, que s'arrossega amb una cadència cloroformitzada, retruny de nou pels corredors. Prové del dormitori de l'única reclusa d'aquesta grandiosa garjola còsmica.

–T'ho dic de debò: m'estic morint de fàstic. Ja no puc més!

Boí-Taüll, el neurocervell tutorial de la presó, observa l'autora dels planys pels microvisors instal·lats arreu del seu dormitori.

La noia de cabells blaus i ulls grisos, ara mateix empanatnegats de lleganyes, s'arrenca els llençols i surt de la hidromàrfega. El neurocervell constata, per enèsima vegada, que els trets físics de la jove s'enquadren dins els paràmetres conceptuals «alta», «atlètica» i «ben formada». El cromatisme exacte de la seva pell, en canvi, és més difícil d'avaluar, ja que s'hi barregen els tons del dàtil i la llet de burra.

La figura narcotitzada i sensual de la presonera es reflecteix als plafons del dormitori. Només porta al damunt un boà rosat, una bufandeta de plomes que se li enrosca al voltant de cada pit.

La noia s'allunya del llit fent esses.

–Mmmhhh... Necessito un bany per posar-me les piles.

Quan entra al lavabo, la presonera llença el boà sobre la tassa del vàter. Ressegueix amb la punta dels dits la vora de marbre sintètic de la curculla de bany. La valva superior de la conquilla s'obre i, en un moment, els hidrosensors converteixen la cavitat del fons en un bassal d'aigua tèbia.

La jove s'hi fica sense pensar-s'ho dues vegades. Mentre s'arrauleix a la valva inferior, rierols de sabó, grocs i alegres, brollen de les parets. Les volves d'escuma creixen i s'inflen, s'enfilen i dansen sobre el seu melic. Sensibilitzada per aquell gluc-gluc relaxant, la noia tanca les parpelles i deixa que una olor penetrant de vainilla l'acaroni de cap a peus. Els seus genolls, rodons i molsuts, es transformen en illots acollidors, que despunten sobre les onades cremoses.

El pessigolleig de l'escuma, afegit a la tebior agradable de l'aigua, és un parany massa temptador per resistir-s'hi.

La noia obre els ulls i busca la vara netejadora, que penja de la curvatura del sostre. L'eina, de plàstic carnós, recorda un obelisc acabat en una punta arrodonida.

La reclusa l'arreplega amb una mirada maliciosa.

«Això és el que em fa falta.»

Quan l'engega, de la punta en surt un floc d'energia, una bombolla de llum verda que espurneja radiant.

La jove enfonsa la vareta a l'aigua i se l'acosta als malucs. L'escuma, revolucionada pel floc verd, dibuixa remolins i crestes.

La banyista no pot evitar que se li escapi un sospir mentre separa les cuixes. Un corrent fresc li pessigolleja l'interior de

les cames. Li vénen unes ganes incontrolables d'amanyagar-se. Voldria llepar-se els genolls, omplir-se de foc la gropa, aixafar els mugrons contra els solcs de les parets.

A poc a poc, la noia s'apropa l'obelisc al pubis. Una glopada de sabonet fos puja a la superfície i es concentra al voltant dels seus pits. Una picor refrescant li esborrifa l'herbei, una picoreta més agosarada i deliciosa.

–Oooooommmhhhhhhhh...

Just aleshores, quan comença a trobar-hi el punt, la vareta fa catapluf i s'apaga. Es queda sense energia.

–Què?

Un raig vermell, finíssim, baixa del sostre i li punxa la mà.

–Ai!

La noia deixa caure la vareta.

L'estri s'enfonsa entre les bombolles, però, guiat per una força invisible, salta cap a fora de l'aigua i retorna al seu cau, al sostre de la curculla.

La reclusa, humiliada i dolguda, aixafa els brots d'escuma a cops de puny.

–Fill de carcassa foradada pels *hackers*! És que no em puc ni rentar tranquil·la?

Una veu sintetitzada, que prové del sostre, li replica.

–Ho sento, presonera Valentina Gontxarova. Ja sabeu que la vara de bany no pot ser usada per excitar-vos sexualment. La normativa 23.365/B2 sobre aplicacions alternatives d'objectes deixa ben clar que...

El neurocervell no pot acabar la frase. Un pot de xampú li peta al microvisor.

–Vés-te'n a fer cagarrines, Boí! Tu i tota la normativa!

–Ups... Lamento recordar-vos que no tinc capacitat excretora. Però, si voleu, us puc reproduir l'holograma d'una tifa acabada de fer.

–Gràcies, però no cal.

Valentina s'aixeca. Fa cara de pomes agres.

Edicions Bromera

L'aigua sabonosa fuig pel desguàs de la curculla mentre dos tubs finíssims baixen del sostre i li xuclen els grumolls grocs de l'esquena i les natges. Bressolada pel rum-rum dels tubets, Valentina maleeix el vigilant artificial de la Ultramort.

—Et creus molt savi, entrepà de biomolècules i nanotubs de carboni! Et devien programar amb el perfil psicològic dels membres del tribunal de la Santa Inquisició.

La noia no s'allunya gaire de la veritat.

Boí-Taüll va ser dissenyat, entre moltes altres coses, per evitar qualsevol estimulació sexual de la presonera i, tot s'ha de dir, el neurocervell positrònic s'ha agafat aquesta ordre al peu de la lletra: li impedeix l'accés a les pàgines web amb material eròtic, li interfereix els tridipornos amb codis indesxifrables, li esborra els paràgrafs dubtosos dels electrolibres i li substitueix els virtugrames eròtics per diapositives bucòliques de prats primaverals, plens de xaietons i roselles.

Per acabar-ho d'adobar, Valentina tampoc no pot deixar córrer la imaginació i tenir fantasies voluptuoses. Després de declarar-la culpable, el Jurat Matricial li va implantar al cap un amplificador de la libido sintonitzat amb el disc dur de Boí-Taüll. Si alguna nit, abans d'adormir-se, pretén fantasiejar amb els mugrons durs i el culet ferm d'alguna mossa, una descàrrega d'hipnosedants la submergeix a l'acte en un son profund.

Quan Valentina vol distreure's, gairebé només se li permet llegir un pilot de tebeos, vells i rebregats. Un petit estoc de quaderns de *Les aventures del Mussol Magnètic*, que algun dels manobres que va construir la presó orbital es va oblidar al fons d'un armari.

Mentre els tubs la netegen, pel cap de la noia hi passen flaixos d'aquella nit malaurada, de la nit que va deixar de tenir drets i llibertats per acabar reclosa en una presó intel·ligent, ben lluny de la Terra, on haurà de passar la resta dels seus dies.

Aquella nit tràgica del 6001, Valentina ho recorda molt bé, li tocava fer guàrdia al sector Y de la base lunar Moraguetes. La base lunar era un lloc gris, avorrit i un pèl depriment, on no hi havia gaires ocasions per divertir-se. Qualsevol persona amb dos dits de front hauria fet com ella: engegar a dida la guàrdia nocturna, en cas d'haver tingut l'oportunitat de celebrar una calorosa sessió de sexe presencial, a la cabina privada de la tinenta O'Brian.

Si Valentina hagués estat on li tocava –a la talaià de comandància, atenent els sensoradars del sector Y–, els invasors potser no els haurien fet ni una raspada. Però l'atzar no ho va voler així i, coincidint amb la seva absència, els guil·lamònids, uns llimacs verds i més grossos que una vaca, es van abraonar sobre la Lluna amb un gran nombre d'efectius aeris.

Els bel·licosos invasors, procedents del planeta Nabí, pretenien conquerir el satèl·lit i, a continuació, efectuar un atac sorpresa contra la Terra. Les seves pretensions eren molt simples: eliminar-hi qualsevol rastre de presència humana, amb uns quants centenars de bombes hipertòmiques, i convertir-la en un camp de conreu intensiu de moniatos hidropònics, un dels aliments preferits de la noblesa guil·lamònida.

El pla devastador dels alienígenes va poder ser avortat, però la Lluna va patir ferides greus. En tan sols deu microns, mentre Valentina passejava els ditets pel pubis de la Tinenta O'Brian, totes les ecoesferes dels cràters Comas i Solà van ser anorreades, seguides dels tancs de combustible del Mar de la Tranquil·litat.

Quan Valentina es va adonar que les sacsejades a la llitera no es devien al fruit de la seva passió, es va posar les calces, va baixar fins al nivell del garatge, va prendre un glòbul d'assalt i va sortir a la negror de l'espai, disposada a resoldre l'embolic.

Valentina sempre havia estat una de les millors pilots de la Confederació Terrestre i, en aquella ocasió, també ho va posar de manifest: va polvoritzar setanta-dues naus enemigues. Tot un rècord.

Els invasors, davant la fúria de la jove i la dels altres glòbuls que defensaven la base, es van retirar a la desbandada. Des de llavors no se'ls ha tornat a veure pel sistema solar.

Arran d'aquests fets tan desgraciats, ni tan sols el jutge més pietós dels jutjats terrícoles hauria pogut deslliurar Valentina d'un consell de guerra fulminant. Per sort, el Jurat Matricial va tenir en compte el seu comportament heroic durant la batalla, fet que li va estalviar una lobotomia làser.

La condemna va consistir a confinar-la per a tota la vida a la Base Secreta Unipersonal 386H Ultramort, una presó d'estructura toroïdal situada a l'extraradi sud-sud-est dels dominis de la Confederació. Aquest exili es complementaria amb una castració simbòlica, coordinada per Boí-Taüll, el neurocervell rector del complex penitenciari. Vistos els resultats, potser una lobotomia làser no hauria estat ni la meitat d'empenyadora.